

KNOWLEDGE-BASED HARMONISATION OF EUROPEAN ASYLUM PRACTICES

*A project of the Hungarian Helsinki Committee
co-financed by the European Commission*

Case Summary

Country of Decision/Jurisdiction	Poland
Case Name/Title	
Court Name <i>(Both in English and in the original language)</i>	Naczelny Sąd Administracyjny Supreme Administrative Court
Neutral Citation Number	II OSK 1227/07
Other Citation Number	LEX no 515133
Date Decision Delivered	30/10/2008
Country of Applicant/Claimant	Armenia
Keywords	Inhuman or degrading treatment or punishment, refugee <i>sur place</i> , subsidiary protection (tolerated stay)
Head Note (Summary of Summary)	Consequences of refusal to perform military service or additional military exercises as reasons for granting a tolerated stay permit, in a case of Armenian Jehova Witness.
Case Summary (150-500)	Armenian citizen A.K. came to Poland in 1994 mainly for economic reasons. During his stay in Poland he became a Jehova Witness. In 1996 A.K. applied for asylum. He claimed he is afraid to go back to Armenia due to the possible consequences of his refusal to perform compulsory military service because of his religion.
<i>Facts</i>	A.K.'s application for asylum (also concerning tolerated stay permit) was rejected already for three times, the Supreme Administrative Court annulled the decisions twice (in 2000 and 2003) and the Regional Administrative Court in Warsaw – once (in 2005). Having reconsidered the case, the administrative authorities rejected the application for the fourth time. The appeal was submitted by the applicant, as well as by the Ombudsman. The Regional Administrative Court in its judgement stated that the decision concerning refusal to grant refugee status must be considered void, as a final decision has already been made in this regard (in the Court's judgement of 2005). As far as reasons for granting a tolerated stay permit are concerned, the administrative authorities correctly refused to grant this type of protection. Appeal against this judgement was submitted by A.K. and by the Ombudsman.
<i>Decision & Reasoning</i>	First of all, the Court stated that there have been no violations of procedure, and the evidence – as far as assessment of risk related to refusal to perform

KNOWLEDGE-BASED HARMONISATION OF EUROPEAN ASYLUM PRACTICES

A project of the Hungarian Helsinki Committee
co-financed by the European Commission

military service is concerned – has been properly collected and analysed.

Further the Court discussed whether the risk of imprisonment in case of draft evasion can be considered a ground for granting a tolerated stay permit¹ and concluded that such punishment is not contrary to the European Convention on Human Rights (hereinafter ECHR; the Court analysed it within the context of Article 7 and Article 5 of the Convention), and can be considered as such only in very specific circumstances.

As far as the right to refuse performing compulsory military service is concerned, the Court stated the following:

„The right to refuse to perform military service due to religious beliefs has not been safeguarded by the [ECHR] or by its Protocols (see e.g. decision of the European Commission for Human Rights in case A. vs. Switzerland of 9 May 1984 and in case Autio vs. Finland of 6 December 1991). Moreover, in its decision of 7 March 1996 the Commission stated that it can be concluded from Article 4 sec. 3b of the Convention that the states may, but do not have to agree to introduce an alternative service in such cases (Raninen vs. Finland, no 20972/92). Where the alternative service has been introduced, the Convention does not prohibit the states to apply coercive measures for performing the alternative civil service or impose sanctions on those who refuse to perform such service (decision Jurgen Jahansen vs. Norway, 14 October 1985). (...) The right to be released from the duty to perform military service due to religious beliefs has been introduced only in the Charter of Fundamental Rights, proclaimed during the European Union summit in Nice in December 2000. The Charter recognises the right to conscientious objection, however in accordance with the national laws governing the exercise of this right (Article 10 sec. 2). It is worth adding that, in light of the ECHR, only those additional consequences of refusal to perform military service that can lead to violation of Article 3 of the Convention are of any importance (see the ECHR judgement of 6 July 2000 in case of Thlimmenos vs. Greece, or of 24 January 2006, Ulke vs. Turkey).

To sum up: the [ECHR] does not guarantee the right to refuse to perform military service or perform obligations of military reserve force because of religious beliefs. Establishing that the consequences of refusal to perform such service can be related to violation of Article 3 of the Convention justifies however granting protection against expulsion”.

„Prawo do odmowy służby wojskowej ze względu na przekonania religijne nie zostało zagwarantowane przez Europejską Konwencję Praw Człowieka ani Protokoły do Konwencji (zob. np. decyzja Europejskiej Komisji Praw Człowieka w sprawie A. przeciwko Szwajcarii z dnia 9 maja 1984 r. oraz w

¹ According to Article 97 sec. 1 p. 1 of the Act on granting protection to aliens on the territory of Republic of Poland, the grounds for granting a tolerated stay permit include cases when an alien could be returned only to a country where her/his right to life, personal freedom and security would be endangered, where s/he could be tortured, exposed to inhuman or degrading treatment or punishment, be forced to work, deprived of a right to fair trial, be punished without any legal grounds – within the meaning of ECHR. Since May 2008 a tolerated stay permit shall be issued in case if alien’s return would violate her/his right to family life within the meaning of ECHR or would violate child’s rights within the meaning of the United Nations Convention on the Rights of the Child to an extent significantly endangering child’s psycho-physical development (Art. 97 sec. 1 point 1a). Although the Court analysed only the grounds for granting a tolerated stay period (subsidiary protection was only introduced in May 2008), some of these considerations might be applied more broadly, as far as they relate to granting protection in case if expulsion would violate Art. 3 ECHR.

KNOWLEDGE-BASED HARMONISATION OF EUROPEAN ASYLUM PRACTICES

*A project of the Hungarian Helsinki Committee
co-financed by the European Commission*

sprawie Autio przeciwko Finlandii z dnia 6 grudnia 1991 r.). W decyzji z dnia 7 marca 1996 r. Komisja wskazała ponadto, że z art. 4 ust. 3 lit. b Konwencji wynika, że państwa mogą, ale nie muszą zgodzić się w takich przypadkach na służbę zastępczą (Raninen przeciwko Finlandii, skarga nr 20972/92). Tam, gdzie wprowadzono taką służbę Konwencja nie zabrania państwom stosowania środków przymusu do odbycia zastępczej służby cywilnej czy nakładania sankcji na tych, którzy odmawiają odbycia takiej służby (decyzja Jurgen Jahansen przeciwko Norwegii, 14 października 1985 r.). (...) Prawo do zwolnienia ze służby wojskowej z powodu przekonań religijnych zapisano dopiero w Karcie Praw Podstawowych przyjętej podczas szczytu państw Unii Europejskiej w Nicei w grudniu 2000 r. Karta uznaje prawo do odmowy służby wojskowej ze względów sumienia, jednakże zgodnie z przepisami krajowymi regulującymi korzystanie z tego prawa (art. 10 ust. 2). Warto zauważyć, że w świetle Europejskiej Konwencji Praw Człowieka znaczenie mają jedynie dodatkowe konsekwencje odmowy odbycia służby wojskowej (zob. orzeczenie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 6 lipca 2000 r., w sprawie Thlimmenos przeciwko Grecji, czy z 24 stycznia 2006 r., Ulke przeciwko Turcji), które mogą prowadzić do naruszenia art. 3 Konwencji.

Reasumując, Europejska Konwencja Praw Człowieka nie gwarantuje prawa do odmowy pełnienia służby wojskowej czy wykonywania obowiązków w ramach rezerwowej służby wojskowej ze względu na przekonania religijne. Stwierdzenie, że konsekwencje odmowy odbycia takiej służby mogą wiązać się z naruszeniem art. 3 Konwencji uzasadnia jednak udzielenie ochrony przed wydaleniem”.

The Court discussed also the severity of treatment that is required in order to consider it inhuman or degrading, referring to the European Court of Human Rights` jurisprudence:

„When qualifying certain actions as violations of Article 3 of the Convention, it is worth to remind the standards (developed) by the Human Rights Court in Strasbourg. In the Court’s jurisprudence it has been emphasized that treatment, in order to fall into the scope of Article 3 of the Convention, has to reach the minimum level of severity, and its establishment depends on the circumstances of the case, including the duration of such treatment, its physical and psychological consequences, and – in some cases – victim’s gender, age and state of health (see § 134 of the judgement of 28 February 2008 Saadi vs. Italy, § 137 of the judgement of 11 January 2007 Salah Sheekh vs. The Netherlands, § 48 of the judgement of 12 October 2006 Mubilazila Mayeka and Kaniki Mitunga vs. Belgium, § 62 of the judgement of 17 February 2004, Venkadajalasarma vs. The Netherlands). The Court considers treatment inhuman inter alia when it has been initiated on purpose, applied for a longer period of time and caused serious physical or mental suffering (§ 92 of the judgement of 26 October 2000 Kudła vs. Poland). The same applies also to degrading treatment. Treatment cannot be regarded as such, if the victim has not been humiliated at least to a minimum degree. Assessment of this minimum is relative and depends on circumstances of a specific case (judgement of 15 November 2001 Iwańczuk vs. Poland). Moreover, a mere possibility of bad treatment is not sufficient to justify the claim of violation of Article 3 of the Convention (see § 111 of the Court’s judgement of 30 October 1991 Vilvarajah and others vs. UK). State’s

KNOWLEDGE-BASED HARMONISATION OF EUROPEAN ASYLUM PRACTICES

A project of the Hungarian Helsinki Committee
co-financed by the European Commission

responsibility for violating Article 3 of the Convention arises when there are serious grounds to assume that in case of applicant's expulsion he is going to face a real risk of being exposed to treatment contrary to Article 3 (§ 125 of the judgement Saadi vs. Italy and the jurisprudence quoted)".

„Przy kwalifikacji konkretnych działań jako naruszających art. 3 Konwencji warto przypomnieć standardy Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu. W orzecznictwie Trybunału podkreśla się, że traktowanie, aby wchodziło w zakres art. 3 Konwencji, musi osiągnąć minimalny poziom surowości, jego ustalenie zależy zaś od okoliczności sprawy, w tym od czasu trwania takiego traktowania, jego skutków fizycznych i psychicznych oraz - w niektórych przypadkach - płci, wieku i stanu zdrowia ofiary (zob. § 134 orzeczenia z 28 lutego 2008 r. w sprawie Saadi przeciwko Włochom, § 137 orzeczenia z 11 stycznia 2007 r., Salah Sheekh przeciwko Holandii, § 48 orzeczenia z dnia 12 października 2006 r., Mubilazila Mayeka i Kaniki Mitunga przeciwko Belgii, § 62 orzeczenia z dnia 17 lutego 2004 r., Venkadajalasarma przeciwko Holandii). Trybunał uznaje traktowanie za niehumanitarne m.in. wówczas, gdy podjęto je z premedytacją, było stosowane przez dłuższy okres czasu i powodowało poważne cierpienie fizyczne lub psychiczne (§ 92 orzeczenia z 26 października 2000 r., Kudła przeciwko Polsce). Odnosi się to również do traktowania poniżającego. Za takie nie można uznać traktowania, jeżeli nie było poniżenia ofiary choćby w minimalnym stopniu. Ocena tego minimum jest jednak względna i uzależniona od okoliczności konkretnej sprawy (orzeczenie z dnia 15 listopada 2001 r., Iwańczuk przeciwko Polsce). Ponadto sama możliwość złego traktowania nie jest wystarczająca dla uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 3 Konwencji (por. § 111 wyroku Trybunału z dnia 30 października 1991 r., Vilvarajah i inni przeciwko Zjednoczonemu Królestwu). Odpowiedzialność państwa za naruszenie art. 3 Konwencji powstaje wówczas, gdy istnieją poważne podstawy do przyjęcia, że w przypadku wydalenia wnioskodawcy stanie on w obliczu realnego ryzyka poddania go traktowaniu niezgodnemu z art. 3 (§ 125 orzeczenia Saadi przeciwko Włochom i powoływane w nim orzecznictwo)“.

The applicant has already performed compulsory military service in Armenia before he arrived to Poland, and is unlikely to be conscribed once more. Taking this into account, the only relevant issue in this case are potential consequences of refusal to take part in additional military exercises, since every man younger than 45 can be called anytime to participate in such exercises. The Court stated that a threat of administrative fine is not severe enough to consider it a violation of Art. 3 ECHR:

„(...) Factual findings in the case show that in Republic of Armenia a person transferred to the reserve (including also the one who has changed the beliefs and became a Jehowa Witness), who was called for additional military exercises, is obliged to participate in such exercises and has no possibility to appeal against it. In case of refusal, administrative fines are applied. It can be also concluded from the country of origin's legal regulations that reserve soldiers can, but do not have to be called for such exercises. Therefore it has to be stated that the consequences of refusal to take part in additional military exercises in Armenia are not of such kind that they would fall into the scope of Art. 3 ECHR. Punishment of fine for refusal to take part in military exercises is not an inhuman or degrading treatment within the

KNOWLEDGE-BASED HARMONISATION OF EUROPEAN ASYLUM PRACTICES

A project of the Hungarian Helsinki Committee
co-financed by the European Commission

	meaning of Art. 3 of the Convention. There are also no grounds to claim that the applicant's position – in comparison with persons who would refuse performing the duties of reserve soldier for other reasons than religion – would have been worse and would amount to discrimination. In consequence it must be concluded that the authorities correctly established that nothing indicates that in case of return to the country of return the applicant could be exposed to torture, inhuman or degrading treatment or punishment". <i>„(...) Z ustaleń faktycznych sprawy wynika, że w Republice Armenii osoba przeniesiona do rezerwy (także ta, która zmieniła wyznanie i została Świadkiem Jehowy), która otrzymała wezwanie na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, jest zobowiązana do odbywania tych ćwiczeń i nie posiada możliwości odwołania. W przypadku odmowy, stosuje się wobec niej administracyjne kary grzywny. Z regulacji prawnych kraju pochodzenia skarżącego wynika ponadto, że rezerwiści mogą, ale nie muszą być powołani do takich ćwiczeń. Należy więc stwierdzić, iż konsekwencje odmowy uczestniczenia w dodatkowych ćwiczeniach wojskowych w Armenii nie są tego rodzaju, że wchodzą w zakres art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Kara grzywny za odmowę odbycia ćwiczeń wojskowych nie jest nieludzkim lub poniżającym traktowaniem w rozumieniu art. 3 Konwencji. Brak jest ponadto podstaw do twierdzenia, że pozycja skarżącego - w stosunku do osób, które odmówiłby wykonywania obowiązków rezerwisty z przyczyn innych, niż religijne - byłaby gorsza i wskazywałaby na dyskryminację. W konsekwencji należy stwierdzić, że organy zasadnie przyjęły, że nic nie wskazuje, że w przypadku powrotu do kraju pochodzenia skarżący mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu”.</i> Finally, the Court came to the conclusion that there was a violation of Article 8 ECHR, as the applicant's family situation has not been examined and taken into account. A.K. has a family in Poland (a wife and a daughter). They are Armenian, but their legal status is not known. They have not applied for asylum together with A.K. This aspect should be analysed by the administrative authorities when reconsidering the case.
<i>Outcome</i>	The Court partially annulled Regional Administrative Court's judgement, as well as the second instance administrative decision as far as the obligation to leave Poland is concerned.